

NA LOUCE LEŽÍ KRÁSNÝ RYZÁČEK. Spokojeně uždibuje svěží zelenou trávu a užívá si teplo slunečních paprsků opírajících se do jeho lesklé srsti. Odpočívá, protože se před chvilkou vrátil z vyjíždky se svou člověčí kamarádkou. Pořádně ho celého vyhřebelcovala, taková čistota! Ihned se ve výběhu labužnický vyválel na svém oblíbeném místě. Snaha o oslepující lesk srsti zmařena.

Zavzpomínal, jak se účastnil přehlídek krásy. To bylo mytí, čištění a česání před výstavou. A spousta koňských kamarádů různých plemen, barev a velikostí.

Také závodil v několika soutěžích, to byla zábava! Teď dovádí hlavně s ostatními koňmi ve výběhu. Každé ráno, po noci strávené ve stáji, se předhánějí,

kdo jako první doběhne na druhou stranu ohrady. Poskakují při tom a vyhazují si z kopýtka.

Už se stmívá, za chvíli přijde ošetřovatel a všechny je odvede do stáje. Každého koníka do vlastního boxu podestlaného čistou slámou. Do žlabu dostanou chutnou večeři a ještě kupku voňavého sena, to kdyby měli chuť na noční svačinku. Co asi bude každý z nich zítra dělat? Běloušek možná půjde trénovat nové cviky do jízdárny, hnědák vyrazí na vyjížďku a ryzáček se bude brouzdat v potoce, anebo jen tak lelkovat ve stínu stromů.

Koně

Koně, krásná a ušlechtilá zvířata, doprovázejí lidstvo po celou historii. Již pravěcí lidé znázorňovali koně na jeskynních malbách. Postupně koně začali ochočovat, chovat a využívat jako pomocníky při obdělávání půdy a jako dopravní prostředek, který urychlil přesuny na velké vzdálenosti. Kdo ví, jak by se dějiny lidstva bez koní odvíjely?

Jsou to společenští tvorové, žijí ve stáde. Koňská máma je klisna, táta je hřebec. Mláděti se říká hříbě. To se hned po narození umí postavit na nohy – což lidské mládě neumí.

(Dokončení na konci)

